

BÚCSÚ SACITÓL

Tudtuk, hogy beteg, de reméltük, hogy mind már sokszor, most is győzni fog. És nemcsak a világversenyeken, hanem mint 1978-ban a kullancsfertőzés okozta agyvelőgyulladásból, most is győztesen kerül ki. Egy tájfutónak, akinek lételeme a futás, akkor még a járást is csak hosszú, kemény munka árán sikerült újra tanulnia. Ez a kemény munka jellemezte Monspart Sarolta egész sportpályafutását; csak így lehetett harmincnégyszeres tájfutó magyar bajnok, 1972-ben világbajnok és még ugyanabban az évben Európa leggyorsabb női maratonfutója.

Ahhoz viszont, hogy egy kevésbé felkapott és ráadásul még csak nem is olimpiai sportág kiválósága kiérdemelje a magyar Nemzet Sportolója kitüntetést (2020) nemcsak nemzetközi sportsikerek szükségeltetnek, hanem egy teljes életmű. Monspart Sarolta ezt a címet mindenképpen kiérdemelte, sőt már jóval korábban, mikor még nem jelentkeztek a végzetes kór tünetei.

Versenyzői pályafutása után a magyar tájfutó-válogatott szövetségi kapitányaként, majd a Nemzetközi Tájfutó Szövetség elnökségének tagjaként segítette az újabb világbajnokok nevelését. A rendszeres mozgás, az egészséges életmód elkötelezett harcosa volt. Miltényi Mártával közösen kiadta *A futás csodálatos világa* című kitűnő szakkönyvet, előadásokat tartott és – ameddig betegsége engedte – az Országos Gyalogló Idősek Klubhálózatát szervezte. Így lett teljes az életmű!

Mi kolozsvári tájfutók sokat köszönhetünk neki. Skerletz Ivánnal a Magyar Tájfutó Szövetség legendás főtítkárával karöltve minden alkalmat megragadtak – és az akkori viszonyok közt ez nem volt veszélytelen – a hivatalos sportkapcsolatok kialakítására és fejlesztésére. Itt találjuk őket a magyar tájfutó válogatottal együtt 1970-ben az első romániai nagypontosságú színes tájfutó térkép bemutatkozásán a Kolozsvár Kupa keretében, és az első között jöttek segíteni az 1990-es rendszerváltáskor is.

Egy matematika tanárnak kötelező az érthető, tömör fogalmazás. Sacira ez különösen jellemző volt. Mikor az 1971-ben rendezett Románia Kupán (Slănic Moldova) a magyar válogatottat a Kék Villába szállásolták el, ami az akkori viszonyokhoz képest luxus körülményeket jelentett, így „bókolt” a román szakszövetség vezetőjének: nem színes luxus kell, hanem jó színes térkép. Később pedig egy, az idősek életmód-váltását szolgáló rendezvényen fogalmazta meg a lényegét egy rövid mondatban: hatvan év felett kistányér!

A múlt század hetvenes-nyolcvanas éveiben jó volt tudni itt Kolozsváron, hogy „odaát” van valaki, aki bátor szókimondásával, szakszerű kritikáival és nagy versenyzői tapasztalatával biztos támaszunk, segítők.

Bár a későbbiekben kapcsolataink lazultak, útjaink szétváltak, mi ugyanolyan hálás szeretettel gondolunk az akkori „szép időkre”. Köszönjük Saci, nem felejtünk.

László F. Csaba